

Ενα ποίημα απο τον μεγάλο σατυρικό ποιητή μας Γιώργο Σουρή. Αν δεν γνωρίζαμε ότι το ποίημα αυτό γράφτηκε εδώ και πλέον 100 χρόνια και συγκεκριμένα στις 2 Φεβρουαρίου του 1893 , θα νόμιζε κανείς ότι το έγραψε κάποιος τη σημερινή εποχή! Αφιερωμένο στον...διαχρονικό Έλληνα!

Ποιος είδε κράτος λιγυστό

σ' όλη τη γη μοναδικό,

εκατό να εξοδεύει

και πενήντα να μαζεύει;

Να τρέφει όλους τους αργούς,

νά 'χει επτά Πρωθυπουργούς,

ταμείο δίχως χρήματα

και δόξης τόσα μνήματα;

Νά 'χει κλητήρες για φρουρά

και να σε κλέβουν φανερά,

κι ενώ αυτοί σε κλέβουνε

τον κλέφτη να γυρεύουνε;

Όλα σ' αυτή τη γη μασκαρευτήκαν

ονείρατα, ελπίδες και σκοποί,

οι μούρες μας μουτσούνες εγινήκαν

δεν ξέρομε τί λέγεται ντροπή.

Σπαθί αντίληψη, μυαλό ξεφτέρι,

κάτι μισόμαθε κι όλα τα ξέρει.

Κι από προσπάππου κι από παππού

συγχρόνως μπούφος και αλεπού.

Θέλει ακόμα -κι αυτό είναι ωραίο-

να παριστάνει τον ευρωπαίο.

Στα δυό φορώντας τα πόδια που 'χει

στο 'να λουστρίνι, στ' άλλο τσαρούχι.

Σουλούπι, μπόϊ, μικρομεσαίο,

ύφος του γόη, ψευτομοιραίο.

Λίγο κατσούφης, λίγο γκρινιάρης,

λίγο μαγκούφης, λίγο μουντάρης.

Και ψωμοτύρι και για καφέ

το «δε βαρυέσαι» κι «ωχ αδερφέ».

Ωσάν πολίτης, σκυφτός ραγιάς

σαν πιάσει πόστο: δερβέν αγάς.

Δυστυχία σου, Ελλάς,

με τα τέκνα που γεννάς!

Ὡ Ελλάς, ἠρώων χώρα,

τί γαιδάρους βγάζεις τώ ρα;

N.A.K